

Всѣки въ кѣта ще се скрие,
Край огнище ще седи,—
А пѣкъ майка сиротина —
Ще гладува, ще мълчи!

Пакъ ще дойде, пакъ ще дойде,
Зима люта, мразовита;
Ще запѣятъ вѣтроветѣ —
Пѣсень стара, ледовита!...

гр. Казанлъкъ.

Хр. Боневъ.



Незабравима.

(Приказка).

Умиралъ вече стариятъ кралъ. Повикалъ братъ си, херцогъ Георги и му казалъ:

— Слушай, Георге. Скоро ще умра азъ; голѣмиятъ ми синъ сега е на 10 години, не го оставяй, давай му помощъ и добри съвѣти!

Простилъ се кралътъ съ тѣхъ и умрѣлъ. Но херцогъ Георги билъ завистливъ и лошъ човѣкъ. Намислилъ той да стане кралъ, а дѣцата на братъ си да ги лиши отъ бащиното имъ наслѣдство.

Малкитѣ принцове веднага биле затворени въ тъмница. И Георги станалъ кралъ.

Тъмницата била грозна, влажна и заобиколена съ високи стѣни. Въ нея живѣялъ и стариятъ тъмничаръ съ малката си 8 годишна дѣщеря, на име *Бессъ*.

Бессъ тичала весело по двора и събирала цвѣта подъ рѣшетченитѣ прозорци на тъмницата. Веднажъ чула гласъ:

— Мило момиченце, послушай! . . . Огледала